

IN THE LIKELY EVENT

NU IK JE ZIE
– Nederlandse editie

**REBECCA
YARROS**

NEW YORK TIMES- EN USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR

In the likely event

Rebecca Yarros

In the likely event

Nu ik je zie – Nederlandse editie

Vertaling Jacodine van de Velde

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor mijn zus, Kate.
Ik zou oorlog voeren voor jou.
Hou van je, dat meen ik.

1

Nathaniel

**Kabul, Afghanistan
Augustus 2021**

Dit waren niet de Malediven.

Ik sloot mijn ogen en richtte mijn gezicht naar de stralende middagzon. Door de bries kon ik bijna doen alsof het vocht dat over mijn nek droop en mijn kraag drijfnat maakte water was na een recente duik in plaats van mijn eigen zweet. Bijna.

In plaats daarvan stond ik op een landingsbaan in Kabul, me af te vragen hoe het in godsnaam mogelijk was dat mijn laarzen bij deze temperaturen niet smolten door het hete asfalt. Misschien was het karma dat mijn reis aan mijn neus voorbijging, omdat ik zonder haar zou zijn gegaan.

‘Je hoort op verlof te zijn,’ klonk een bekende stem rechts van me.

‘Sst. Dat ben ik ook. Zie je?’ Ik opende een van mijn ogen net genoeg om een glimp op te vangen van Torres, die naast me stond. Zijn volle wenkbrauwen vielen in de schaduw van zijn camouflage pet.

‘Wat moet ik zien? Dat jij met je hoofd achterover gekanteld op een landingsbaan staat alsof je in een reclamefilmje voor een zonnebrandmerk zit?’

Mijn mondhoeken krulden op. ‘Dit is geen landingsbaan. We

zijn bij een kleine bungalow aan het water in de Malediven. Hoor je de golven niet?’

Het ritmische gedreun van motoren in de verte vulde de lucht.

‘Ik hoor alleen dat jij je verstand kwijt bent,’ mompelde hij. ‘Het lijkt erop dat ze er zijn.’

Met tegenzin opende ik mijn ogen en tuurde de horizon af op zoek naar een vliegtuig dat de landing inzette. Binnen een paar tellen zag ik het toestel.

Daar gaan we weer. Hoezeer ik ook hield van de actie die gepaard ging met mijn werk, ik moest toegeven dat het begon te vervelen. Vrede klonk zoveel beter dan constante oorlog.

‘Hoe komt het trouwens dat jij hiervoor gestrikt bent? Ik dacht dat Jenkins op deze opdracht zat,’ vroeg Torres.

‘Jenkins is gisteravond door een of ander virus geveld en ik wilde Ward niet vragen zijn verlof over te slaan. Hij heeft kinderen.’ Ik verschoof het hengsel van mijn wapen op mijn schouder toen de C-130 op de landingsbaan neerkwam. ‘Nu ben ik de oppas van het hulpje van senator Lauren.’

‘Nou, ik ga met je mee, zoals altijd.’

‘Dat waardeer ik.’

Mijn beste vriend was niet van mijn zijde geweest sinds de selectie van de Special Forces. Wat zeg ik, zelfs daarvoor al niet.

‘Hopelijk is Jenkins tegen volgende week aan de betere hand en ben ik op weg naar de Malediven voordat de senatoren hier arriveren.’ Ik kon die heerlijk fruitige drankjes met parapluutje nu al proeven... O wacht, dat was de metallic zweem van kerosine. Juist.

‘Weet je, de meeste kerels gebruiken hun verlof om naar huis te gaan en hun familie te bezoeken.’ Torres keek achterom naar de rest van het team, dat onze kant op slenterde en hun niet te evenaren legeruniform rechtstrok, alsof het mogelijk was hun uniform netjes te krijgen na vier maanden uitzending.

‘Tja, de meeste kerels hebben mijn familie niet.’ Ik haalde mijn

schouder op. Mam was nu vijf jaar weg en de enige reden dat ik vrijwillig mijn vader zou zien, was om hem te begraven.

De rest van het team bereikte ons en ging op een rij staan terwijl we ons naar het vliegtuig draaiden. Graham ging aan de andere kant van me staan. 'Wil je dat ik rijd?'

'Yep,' antwoordde ik. Ik had de mannen die ik bij me wilde hebben tot Jenkins terugkwam al geselecteerd. Parker en Elston wachtten op de ambassade.

'Is iedereen er?' vroeg majoor Webb over zijn kin krabbend toen hij ons bereikte.

'Holy shit! Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst je gezicht heb gezien.' Graham grijnsde naar onze bevelhebber. Zijn heldere lach contrasteerde met zijn donkerbruine huid.

Webb mompelde iets over politici terwijl het vliegtuig in de richting van een luchtverkeersleider taxiede.

Het had bepaalde voordelen om bij de elite van de Special Forces te horen. De informele kameraadschap en je niet hoeven scheren waren er absoluut twee van. Dat je verlof werd ingetrokken om de voorhoede van een aantal parlementsleden te beveiligen was er geen van. Ik had vanmorgen een uur besteed aan het vertrouwd raken met het dossier van Greg Newcastle. Mijn opdracht betrof het drieëndertigjarige adjunct-hoofd van de staf van senator Lauren en hij had de gepolijste look van een kerel die rechtstreeks van Harvard Law naar het Capitool was gegaan. Een groep kwam hierheen voor wat ze een 'missie van waarheidsbevinding' noemden, zodat ze verslag konden doen van hoe het terugtrekken van de manschappen van de Verenigde Staten verliep. Op de een of andere manier betwijfelde ik of ze blij gingen zijn met wat ze zouden ontdekken.

'Even om het geheugen op te frissen...' zei Webb, die een opgevouwen papier uit zijn zak haalde en naar de leiders van de beveiligingsteams keek. 'Maroon, jouw team heeft Baker van het kantoor van afgevaardigde Garcia,' begon hij terwijl hij de namen noemde

die ons voor deze missie waren toegewezen voor publiekelijk gebruik. ‘Gold, jij hebt Turner van afgevaardigde Murphy. White, jij hebt Holt van senator Liu. Green, jij bent verantwoordelijk voor Astor van senator Lauren –’

‘Mij is het dossier van Greg Newcastle gegeven,’ onderbrak ik hem.

Webb wierp een blik op het papier. ‘Het lijkt erop dat ze op het laatste moment iets hebben gewijzigd. Nu heb je Astor. De missie blijft hetzelfde. Zij richten zich op de zuidelijke provincies. Het zijn degenen die zich ervoor inzetten om het meisjesschaakteam naar de States te brengen.’

Astor. Mijn maag verkrampde. Dat kon niet. Onmogelijk.

‘Rustig,’ fluisterde Torres. ‘Het is een veel voorkomende achternaam.’

Juist. Trouwens, de laatste keer dat ik van haar had gehoord, werkte ze bij een of andere firma in New York, maar dat was drie jaar geleden.

De regen was door mijn jas heen gedrongen...

Ik onderdrukte mijn onbezonnen gedachten toen het vliegtuig onder begeleiding van het grondpersoneel voor ons tot stilstand kwam. Hitte straalde in kringelende golven van het asfalt, wat mijn zicht verstoorde toen de voorste deur openging en de piloten de motoren uitzetten.

Geüniformeerd luchtpersoneel verliet als eerste de C-130 en ging een groep burgers – naar ik aannam de medewerkers van de congresleden – voor en hielp zelfs een van de bobo’s de trap af.

Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. *Die kerel kon niet eens zelf de trap afkomen en dacht dat het een goed idee was om door Afghanistan te toeren?*

‘Meen je dat nou?’ spotte Kellman – of sergeant White tijdens deze missie. ‘Zeg me alsjeblieft dat dat niet mijn mannetje is.’

‘Daar gaan we,’ mompelde Torres naast me.

Ik blies langzaam mijn adem uit terwijl ik vanaf tien terugtelde, in de hoop dat er op wonderbaarlijke wijze geduld zou verschijnen tegen de tijd dat ik bij nul was. Dat was niet het geval. Dit was verspilling van onze tijd.

Het luchtpersoneel was een en al glimlach toen ze naar ons toe liepen en ons het zicht op hun volgers ontnamen. Natuurlijk waren ze blij. Zij waren hier om de bobo's af te leveren. Ik betwijfelde ten zeerste of ze nog steeds een en al glimlach zouden zijn als zij degenen waren die de onwetende, omhooggevalen burgers naar FOBs, oftewel Forward Operating Bases, moesten brengen alsof het toeristenbestemmingen waren in plaats van ondersteuningspunten in gevechtzones.

Majoor Webb stapte naar voren en het luchtpersoneel begeleidde de politici naar het hoofd van hun kudde. Er waren zes –

Mijn hart. Fucking. Stopte.

Langzaam knipperde ik met mijn ogen, toen nog eens zodra een windvlaag de kringelende hitte verdreef. Die honinggouden haren en die stralende lach waren niet te missen. Ik durfde mijn leven erom te verwedden dat er donkerbruine ogen, omlijst door volle wimpers, achter die veel te grote zonnebril scholen. Mijn handen balden en strekten zich, alsof ze na al die jaren nog steeds de rondingen van haar lichaam konden voelen.

Zij was het.

'Alles oké?' vroeg Torres zachtjes. 'Je ziet eruit alsof je op het punt staat je ontbijt uit te kotsen.'

Nee, ik was níét oké. Ik was net zo ver van oké als dat New York van Afghanistan verwijderd was. Ik kon de woorden niet eens uitspreken. Tien jaar was er voorbijgegaan sinds we elkaar op een ander vliegveld hadden ontmoet en ik was sprakeloos nu ik haar hier zag.

Ze stak haar rechterhand naar Webb uit en hees met haar linkerhand het hengel van een bekende legergroene rugtas op haar schouder. Had ze dat ding nog steeds? Zonlicht viel op haar vingers

en iets reflecteerde feller dan een seinspiegel.

What. The. Fuck. Stotterend kwam mijn hart weer tot leven en klopte zo hard in ontkenning dat het ding pijn deed.

De enige vrouw van wie ik ooit had gehouden was hier – in een verdomd oorlogsgebied – en ze droeg de ring van een andere man. Ze zou de echtgenote van een ander worden. Ik kende die klootzak niet eens en ik haatte hem nu al, wist nu al dat hij niet goed genoeg voor haar was. Niet dat ik dat wel was. Dat was altijd het probleem geweest tussen ons.

Ze draaide zich naar mij en haar glimlach verflauwde doordat haar mond openviel. Haar vingers trilden toen ze de zonnebril op haar hoofd schoof en er twee grote, bruine ogen tevoorschijn kwamen die net zo verbijsterd keken als ik me voelde.

Een bankschroef klemde zich om mijn borstkas.

Vanuit mijn ooghoek zag ik Webb de rij afwerken om de politici aan hun beveiligers voor te stellen. Hij kwam onze kant op als een atoombom die op het punt van ontploffen stond terwijl wij elkaar aanstaarden. Een meter of vier, misschien nog minder, scheidde ons en de afstand was op de een of andere manier zowel te ver als veel te dichtbij.

Ze liep naar voren en kromp ineen terwijl ze haar haren in een vuist klemde toen de wind opstak en alles onder het zand en de viezigheid blies, inclusief de witte blouse waarvan ze de mouwen tot haar ellebogen had opgerold.

Wat deed ze hier in godsnaam? Ze hoorde hier niet. Ze hoorde in een knus kantoor thuis waar niets haar kon raken... vooral ik niet.

‘Mevrouw Astor, dit is –’ begon Webb.

‘Nathaniel Phelan,’ maakte ze zijn zin af terwijl ze mijn gezicht bestudeerde alsof ze het nooit meer zou zien, alsof ze iedere verandering, ieder litteken dat ik in de afgelopen drie jaar had opgelopen in zich opnam.

‘Izzy.’ Het was het enige wat ik wist uit te brengen door die steen

van een miljoen karaat die als een zwaailicht naar me flitste. Tegen wie had ze in godsnaam ja gezegd?

‘Kennen jullie elkaar?’ Webbs wenkbrauwen schoven omhoog terwijl zijn blik tussen ons heen en weer ging.

‘Ja,’ zei ik.

‘Niet meer,’ antwoordde ze gelijktijdig.

Shit.

‘Oké?’ Webbs blik ging nogmaals heen en weer, zich duidelijk bewust van hoe ongemakkelijk dit moment was. ‘Gaat dit een probleem zijn?’

Ja. Een gigantisch probleem. Een miljoen onuitgesproken woorden schoten tussen ons in door de lucht, net zo zwaar en meedogenloos als het zand dat over het luchthavenplatform stooft.

‘Luister, ik kan iemand anders –’ begon Webb.

‘Nee,’ snauwde ik. Echt niet dat ik haar veiligheid aan iemand anders toevertrouwde. Ze zat aan mij vast, of ze dat nu leuk vond of niet.

Webb knipperde met zijn ogen, het enige teken van verbazing dat hij ooit zou geven, en keek toen naar Izzy. ‘Mevrouw Astor?’

‘Het is prima. Doe alstublieft geen moeite,’ reageerde ze met een snelle, brede glimlach die zo nep was als wat en rillingen over mijn rug veroorzaakte.

‘Oké dan,’ zei Webb langzaam, waarna hij zich naar mij draaide en geluidloos *succes* zei voordat hij verder liep.

Izzy en ik staarden elkaar aan terwijl iedere emotie die ik in de afgelopen drie jaar met man en macht had begraven zich klauwend naar de oppervlakte werkte en korstjes openkrabden die nooit tot littekens waren genezen. Volkomen logisch dat we elkaar op deze manier weer ontmoetten. We hadden er een gewoonte van gemaakt om elkaar op de meest vreselijke momenten en op de meest ongemakkelijke plekken tegen te komen. Het was bijna passend dat het deze keer een slagveld betrof.

‘Ik dacht dat je in New York was,’ wist ik uiteindelijk uit te bren-

gen. Mijn stem klonk alsof hij een tiental keer over het wegdek was gehaald. *Waar niemand je probeert op te blazen.*

‘O ja?’ Ze trok een wenkbrauw op en hees de afglijdende rugzak terug op haar schouder. ‘Grappig, want ik dacht dat je dood was. Blijkbaar hebben we het allebei mis.’

2

Izzy

Saint Louis
November 2011

‘Vijftien A. Vijftien A,’ mompelde ik. Ik scande de stoelnummers terwijl ik mezelf door het overvolle gangpad van het vliegtuig wurmde en mijn handbagage bij iedere stap een beetje verder uit mijn klamme handen gleed. Toen ik mijn rij zag, zuchtte ik van opluchting omdat de bagageruimte boven de stoelen nog leeg was. Ik vloekte zodra ik me realiseerde dat A de stoel aan het raam was.

Mijn maag draaide zich in een kronkel. Had ik echt een stoel bij het raam voor mezelf geboekt? Waar ik alle potentiële rampen op ons af zou kunnen zien komen?

Wacht even. Er zat al een knul op de stoel bij het raam. Hij had zijn hoofd naar beneden gebogen, waardoor alleen het embleem van de Saint Louis Blues op zijn pet zichtbaar was. Misschien had ik niet goed op mijn ticket gekeken.

Ik begaf me naar mijn rij, ging op mijn tenen staan en schoof mijn handbagage zo ver als mijn armen reikten omhoog, mikkend op het bagagevak boven de stoelen. Ik raakte de rand, maar de enige kans die ik had om mijn bagage er helemaal in te schuiven, was door op de stoel te klimmen... of nog vijftien centimeter te groeien.

Mijn handen gleden weg en de knalpaarse rolkoffer duikelde

naar mijn gezicht. Voordat ik de kans had om naar adem te happen, greep een grote hand mijn ongehoorzame koffer en hield hem een paar centimeter voor mijn neus tegen.

Holy shit.

‘Dat scheelde niet veel,’ klonk een diepe stem vanachter mijn handbagage. ‘Zal ik je daar even mee helpen?’

‘Ja, graag,’ antwoordde ik terwijl ik worstelde om mijn greep aan te passen.

De Blues-pet zag ik als eerste toen de jongen op de een of andere manier in een soepele beweging zijn lichaam wist te draaien, overeind kwam, in het gangpad stapte en mijn koffer omhooghield.

Indrukwekkend.

‘Kijk eens.’ Met gemak duwde hij de koffer in het bagagevak.

‘Bedankt. Even was ik ervan overtuigd dat het ding me omver zou werpen.’ Ik glimlachte en draaide mijn hoofd iets om naar hem op te kijken... en nog verder op te kijken.

Wow. Hij was... hot. Als in, luid-het-brandalarm, mond-open-zakkend hot. Een dun laagje donkere stoppels bedekte een hoekige kaaklijn. Zelfs de snee en de paarsige blauwe plek die de rechterkant van zijn onderlip in tweeën spleet, deden geen afbreuk aan zijn gezicht. Want zijn ogen... wauw. Gewoon... wáúw. Die kristalheldere lichtblauwe ogen verbanden ieder woord uit mijn hoofd.

En nu gaapte ik hem aan. Niet met schattige, flirterige blikken die Serena hem zou hebben geschonken terwijl ze schaamteloos om zijn nummer vroeg en dat uiteraard zou hebben gekregen. Nee, dit was een ongemakkelijk, met open mond aangapen waarmee ik niet leek te kunnen stoppen.

Doe je mond dicht.

Nope, ik gaapte hem nog steeds aan. Gaapte hem nog steeds aan. Gaapte hem nog steeds aan.

‘Ik ook,’ zei hij terwijl een van zijn mondhoeken iets omhoogkroop.

Ik knipperde met mijn ogen. *Wat, 'ik ook'? 'Sorry?'*

Hij fronste verward. 'Ik ook,' herhaalde hij. 'Ik dacht ook dat dat ding recht op je gezicht terecht zou komen.'

'Ah. Zo.' Ik stopte mijn haren achter mijn oren, maar herinnerde me toen dat ik ze bijeen had gebonden in een rommelige staart en dus was er geen haar om achter mijn oren te stoppen, waarmee ik mijn ongemakkelijke gedrag voortzette. Geweldig. En nu stond mijn gezicht in brand, wat betekende dat ik waarschijnlijk tien tinten rood was.

Hij ging weer op zijn stoel zitten en ik besepte dat we het voor de rest van de passagiers onmogelijk maakten om te boarden.

'Sorry,' mompelde ik tegen de volgende passagier. Snel dook ik op vijftien B. 'Grappig. Ik zou zweren dat er op mijn ticket staat dat ik bij het raam zit.' Ik trok het hengsel van mijn handtas over mijn hoofd, ritste mijn jack open en wurmde zo min mogelijk bij het uittrekken van dat ding. Op deze manier zou ik Blauw Oog een elleboogstoot geven en mezelf nog verder voor gek zetten.

'O shit.' Hij draaide zijn hoofd naar mij en kromp ineen. 'Ik heb van plek geruild met een vrouw op zeven A, zodat zij naast haar kind kon zitten. Ik zal per ongeluk jouw plek hebben ingepikt.' Hij reikte naar een legergroene rugtas onder de stoel voor zich. Zijn schouders waren zo breed dat hij mijn linker knie raakte toen hij naar voren leunde. 'Laten we ruilen.'

'Nee!' flapte ik eruit.

Hij verstilde een moment en draaide toen langzaam zijn hoofd om naar me op te kijken. 'Nee?'

'Ik bedoel, ik haat het raam. Eigenlijk ben ik doodsbang om te vliegen, dus het is beter zo.' Shit, ik was aan het ratelen. 'Tenzij jij aan het gangpad wilt?' Ik hield mijn adem in en hoopte dat hij dat niet wilde.

Hij zakte terug tegen de rugleuning en schudde zijn hoofd. 'Nee, ik zit prima hier. Doodsbang om te vliegen, dus?' Er klonk geen spot in zijn toon.

‘Yep.’ Mijn schouders zakten van opluchting. Ik vouwde mijn jack op en stopte het samen met mijn handtas onder de stoel voor me.

‘Waarom?’ vroeg hij. ‘Als ik dat vragen mag?’

Mijn wangen werden nog een graadje warmer. ‘Ik ben altijd al bang geweest voor vliegen. Het heeft gewoon iets...’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik bedoel, statistisch gezien is het geen probleem. Het aantal ongevallen vorig jaar was één op de één komma drie miljoen, wat iets hoger was dan het jaar ervoor, toen het één op de één komma vijf miljoen was. Maar als je bedenkt hoeveel vluchten er zijn, is het niet zo erg als autorijden aangezien de kans op een aanrijding één op honderddrie is. Maar toch... Afgelopen jaar stierven er achthonderdachtentwintig mensen en ik wil niet een van de achthonderdachtentwintig zijn.’ *Je ratelt weer.* Ik klemde mijn lippen tussen mijn tanden en bad dat mijn brein zou ophouden.

‘Goh.’ Er verschenen twee rimpels boven zijn wenkbrauwen. ‘Zo heb ik er nooit naar gekeken.’

‘Ik durf te wedden dat jij niet bang bent voor vliegen, of wel?’ Die jongen zag eruit alsof hij nergens bang voor was.

‘Ik zou het niet weten. Ik heb nog nooit eerder gevlogen, maar nu jij over de statistieken begint twijfel ik aan mijn keuzes.’

‘O god. Sorry.’ Mijn handen vlogen naar mijn mond en bedekten hem. ‘Ik klets altijd van alles wanneer ik nerveus ben. En ik heb ADHD. En ik heb mijn medicijnen vanmorgen niet ingenomen, want ik had ze op het aanrecht gelegd, naast mijn jus d’orange, maar vervolgens dronk Serena de jus op en was ik afgeleid door het inschenken van een nieuw glas en waarschijnlijk ligt die pil daar nu nog...’ Ik kromp ineen en kneep mijn ogen dicht. Een diepe inademing later deed ik ze weer open en zag ik dat hij me met opgetrokken wenkbrauwen zat aan te kijken. ‘Sorry. Voeg daaraan toe dat ik zo’n beetje alles overdenk en dan krijg je dit: ratelen.’

Een klein lachje kroop over zijn gezicht. ‘Geen probleem. Dus, waarom dan toch in een vliegtuig?’ Hij verstellde de ventilator boven

zijn hoofd en stroopte toen de zwarte mouwen van zijn Henley over zijn gebruinde onderarmen. Deze gast was gespierd. Als zijn onderarmen er zo uitzagen, kon ik niet anders dan hopen dat de rest van zijn lichaam ook zou volgen.

‘Thanksgiving.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Mijn ouders zijn een cruise de wereld rond gaan maken nadat ze mij hadden weggebracht voor mijn eerste studiejaar en mijn oudere zus, Serena, is derdejaars hier op Washington University. Ze studeert journalistiek. Aangezien ik helemaal in Syracuse woon, was vliegen het meest logisch om de vakantie samen door te kunnen brengen. Jij?’

‘Ik ben op weg naar mijn basistraining in Fort Benning. Ik ben Nathaniel Phelan, trouwens. Mijn vrienden noemen me Nate.’ De stroom passagiers in het gangpad was afgenomen tot slechts een aantal gehaaste laatkomers.

‘Hoi, Nate. Ik ben Izzy.’ Ik stak mijn hand uit en hij nam hem aan. ‘Izzy Astor.’ Geen idee hoe ik het voor elkaar kreeg mijn volledige naam te zeggen terwijl ieder grammetje van mijn concentratie was gericht op het gevoel van zijn eeltige hand die de mijne omvatte en het gefladder dat in mijn buik losbarstte door de warmte van zijn aanraking.

Ik was niet zo iemand die geloofde in elektrische schokken bij de eerste aanraking, net als in van die romannetjes, maar hier zat ik, met elektrische schokken tot op het bot. Zijn ogen werden iets groter, alsof hij het ook had gevoeld. Het was niet zozeer een schok als wel een bijna onbeschrijflijk, tintelend gevoel van bewustzijn... van verbinding, als de bevredigende klik van het laatste puzzelstukje.

Serena zou het het lot hebben genoemd, maar zij was een hope-loze romanticus.

Ik noemde het aantrekkingskracht.

‘Leuk je te ontmoeten, Izzy.’ Langzaam schudde hij mijn hand en liet hem vervolgens zelfs nog langzamer los. Zijn vingers brachten ieder zenuwuiteinde in mijn handpalm tot leven toen zijn hand

verdween. ‘Ik gok dat dat een afkorting is van Isabelle?’

‘Nou, eigenlijk van Isabeau.’ Ik concentreerde me op het bevestigen van mijn gordel en trok de riem strak over mijn heupen.

‘Isabeau,’ herhaalde hij terwijl hij die van hem vastmaakte.

‘Yep. Mijn moeder had iets met *Ladyhawke*.’ Het gangpad was eindelijk leeg. Blijkbaar was iedereen aan boord.

‘Wat is *Ladyhawke*?’ vroeg Nate licht fronsend.

‘Het is een film uit de jaren tachtig waarin een koppel een boosaardige middeleeuwse bisschop kwaad maakt doordat ze zoveel van elkaar houden. De bisschop wil het meisje, maar zij is verliefd op Navarre, dus de bisschop vervloekt ze. Navarre verandert ’s nachts in een wolf en zij overdag in een havik, dus ze vangen alleen een glimp van elkaar op als de zon opkomt en ondergaat. Isabeau is het meisje – de havik.’ *Stop met ratelen!* God, waarom was ik zo?

‘Dat klinkt... tragisch.’

‘Dames en heren, welkom aan boord op vlucht 826 van Transcontinental Airlines,’ zei de stewardess door de luidsprekers.

‘Niet helemaal tragisch. Ze verbreken de vloek, dus het heeft een happy end.’ Ik leunde naar voren en wist mijn telefoon uit mijn handtas te vissen zonder de hele tas vanonder de stoel te moeten pakken.

Twee gemiste appjes van Serena sierden mijn scherm.

Serena: App me als je gaat boarden.

Serena: Geen grapje!

De appjes waren een kwartier na elkaar verstuurd.

‘Als u dat nog niet heeft gedaan, stop uw bagage dan alstublieft in de ruimte boven uw stoel of onder de stoel voor u. Neem alstublieft plaats en bevestig uw gordel,’ ging de stewardess verder. Haar stem klonk opgewekt, maar professioneel.

Ik tikte een bericht naar mijn zus.

Isabeau: Zit in het vliegtuig.

Serena: Was al ongerust.

Glimlachend schudde ik mijn hoofd. Ik was het enige waar Serena zich zorgen over maakte.

Isabeau: Ongerust? Alsof ik tussen de douane en mijn gate zou verdwalen.

Serena: Met jou weet je het maar nooit.

Zó erg was ik niet.

Isabeau: Ik hou van je. Bedankt voor afgelopen week.

Serena: Ik hou meer van jou. App me als je geland bent.

De instructies gingen verder. ‘Wanneer u naast een nooduitgang zit, lees dan alstublieft de speciale instructiekaart op de achterkant van de stoel voor u. Wanneer u de beschreven handelingen niet wilt uitvoeren in het geval er zich een noodsituatie voordoet, vraag dan alstublieft of het cabinepersoneel u een andere plek toewijst.’

Ik keek op. ‘Dat zijn wij,’ zei ik tegen Nate. ‘Wij zitten bij een nooduitgang.’

Hij keek naar de aanduidingen op de deur en reikte toen naar voren voor de instructiekaart, terwijl de stewardess de reizigers liet weten dat er tijdens deze vlucht niet gerookt mocht worden. Ik moest toegeven, dat maakte hem nog schattiger.

Nate las de kaart terwijl de stewardess haar instructies afrondde en de deur sloot. Mijn hartslag schoot omhoog en de angst greep me naar de keel. Ik klooidde wat met mijn telefoon en checkte mijn

Instagram en Twitter, zette het apparaat vervolgens op vliegtuigmodus, stak hem in het voorzakje van mijn vest en ritste de zak dicht. Toen mijn keel samentrok, zette ik de ventilator boven mijn hoofd op max.

Nate stopte de kaart terug in de stoel voor zich en ging lekker zitten terwijl hij keek naar de activiteiten om het vliegtuig heen. Er hing een dichte mist vanmorgen, waardoor we al twintig minuten vertraging hadden opgelopen.

‘Vergeet je telefoon niet,’ zei ik net voordat de stewardess door de intercom hetzelfde zei. ‘Hij moet op vliegtuigmodus staan.’

‘Ik heb geen telefoon, dus ik ben er klaar voor.’ Hij schonk me een glimlach en kromp meteen ineen. Zijn tong gleed over de snee in zijn lip.

‘Wat is er gebeurd?’ Ik gebaarde naar mijn eigen lip. ‘Als jij het niet erg vindt dat ik dít vraag.’

Zijn glimlach verdween. ‘Ik had een klein meningsverschil met iemand. Lang verhaal.’ Hij leunde naar voren en pakte een boek uit zijn tas. *Into Thin Air* van Jon Krakauer.

Was hij een lezer? Deze kerel werd steeds sexyer.

Ik begreep de hint en nam zelf ook mijn boek uit mijn handtas. Ik sloeg Jennifer L. Armentrouts *Half-Blood* halverwege hoofdstuk elf open bij de boekenlegger.

‘*Flight attendants, please prepare for gate departure,*’ klonk een diepere stem door de intercom.

‘Is die goed?’ vroeg Nate terwijl het vliegtuig achteruit bij de gate vandaan taxiede.

‘Ik vind het geweldig. Maar het lijkt erop dat jij meer iemand bent die van non-fictie houdt.’ Ik knikte naar zijn boek. ‘Hoe is die?’ Hij leek ongeveer op de helft te zijn.

Het vliegtuig draaide naar rechts en rolde vooruit. Ik ademde in door mijn neus en liet de lucht via mijn mond ontsnappen.

‘Goed. Echt goed. Ik zag het op een lijst staan met honderd boe-

ken die je gelezen zou moeten hebben voordat je dertig wordt of zo. Ik werk de lijst af.' Hij wierp een blik op me en fronste. 'Gaat het?'

'Yep,' antwoordde ik terwijl mijn maag volop buitelingen maakte. 'Wist je dat de gevaarlijkste tijd van een vlucht de eerste drie minuten na vertrek en de laatste acht minuten voor de landing zijn?'

'Nee, dat wist ik niet.'

Ik slikte. Hard. 'Vroeger nam ik kalmeringsmiddelen. Voorgescreven door mijn arts, uiteraard. Ik doe niet aan illegaal spul. Niet dat het erg is als jij dat wel doet.' Ik kromp ineen door mijn woorden. Waarom was mijn brein verdomme mijn ergste vijand?

'Niet mijn ding. Waarom neem je die kalmeringspillen niet meer?' Hij sloot zijn boek.

'Omdat ik ervan onder zeil ging. Ik miste daardoor een keer bijna mijn aansluiting naar Philadelphia. De stewardess moest me wakker schudden en vervolgens moest ik een sprintje trekken naar mijn gate. De deur was al dicht en zo, maar ze lieten me toch nog aan boord. Dus, geen kalmeringsmiddelen meer.'

Het vliegtuig draaide in een rij met andere vliegtuigen, klaar om naar de startbaan te gaan. *Stop met uit het raam kijken. Je weet dat dat het erger maakt.*

'Klinkt logisch.' Hij schraapte zijn keel. 'En wat studeer je in Syracuse?' Zijn duidelijke pogingen om me af te leiden zorgden ervoor dat mijn mondhoeken opkrulden.

'Public relations.' Ik onderdrukte een lach. 'Meestal ben ik best goed met mensen, tot je me in een vliegtuig stopt.'

'Ik vind dat je het er prima vanaf brengt.' Hij grijnsde en God sta me bij, er verscheen een kuiltje in zijn rechterwang.

'En jij? Waarom ga je bij het leger? Waarom niet studeren?' Ik sloot ook mijn boek en liet het op mijn schoot liggen.

'Dat was niet echt een optie. Mijn cijfers waren goed, maar niet goed genoeg om een studiebeurs te krijgen en er is niet eens genoeg

geld voor kabel-tv, laat staan voor studeren. Eerlijk gezegd hadden mijn ouders mijn hulp nodig. Ze hebben een kleine boerderij iets ten zuiden van Shipman, in Illinois.' Hij keek weg. 'Eigenlijk is het mijn moeders boerderij. Mijn opa heeft hem aan haar nagelaten. Hoe dan ook, het leger betaalt voor mijn studie, dus daar ga ik.'

Ik knikte, maar ik was niet zo dom om te denken dat ik het begreep. Het was compleet het tegenovergestelde van hoe ik was opgegroeid, waar de vraag was geweest wáár ik mijn bachelor ging doen en niet óf. Mam en pap noemden mijn lesgeld grappend 'ouderbeurs', aangezien zij voor mijn opleiding betaalden. Ik heb nooit moeten worstelen met het soort beslissingen dat Nate moest nemen. 'En wat wil je doen als je bent afgestudeerd?'

Zijn voorhoofd rimpelde. 'Zover ben ik nog niet. Misschien lesgeven. Ik hou van Engels. Iets met literatuur. Maar misschien vind ik het leger wel leuk. Special Forces klinkt ook behoorlijk goed.'

'Dames en heren, dit is uw gezagvoerder. Ik heet u van harte welkom aan boord van vlucht 826 met non-stop service naar Atlanta. U heeft wellicht gemerkt dat er een behoorlijke mistlaag hangt die iedereen vanmorgen vertraagt en het ziet er naar uit dat wij nummer tweeëntwintig in de rij zijn voordat we kunnen vertrekken. Dat betekent dat het nog zo'n veertig minuten of langer zal duren voordat we in de lucht zijn.'

Een collectief gekreun klonk van de passagiers om ons heen, inclusief ikzelf. Veertig minuten zou me niet mijn aansluiting naar Syracuse kosten, maar het zou wel krap worden.

'Het goede nieuws is dat het weer er prima uitziet zodra we door de mist heen zijn, dus we zullen proberen in de lucht wat tijd in te halen. Heb geduld, mensen, en bedankt voor uw keuze voor onze vliegmaatschappij.'

Er klonk allerlei geping om ons heen toen mensen op het belletje drukten, ongetwijfeld omdat ze zich ook zorgen maakten om hun aansluiting.

‘Moet jij in Atlanta overstappen?’ vroeg ik Nate.

‘Ja, naar Columbus, maar daar zit een paar uur tussen.’ Hij drukte met zijn duim op de snee in zijn lip en verschoof op zijn stoel.

‘Ik heb antibioticazalf in mijn tas,’ bood ik aan. ‘Ook paracetamol, mocht het pijn doen.’

Zijn wenkbrauwen schoven omhoog. ‘Heb je een EHBO-does in je handtas?’

Mijn wangen werden weer warm. ‘Alleen de belangrijkste dingen. Je weet maar nooit wanneer je op een startbaan vast komt te zitten met een vreemde met een gespleten lip en een lang verhaal.’

Zijn lach was zacht, nauwelijks waarneembaar. ‘Ik red me wel. Ik heb erger meegemaakt.’

‘Dat is niet echt geruststellend.’ Zijn neus had een kleine bobbel en ik vroeg me af of hij hem een keer had gebroken.

Deze keer lachte hij harder. ‘Geloof me, het komt wel goed.’

‘Dat moet nogal een meningsverschil zijn geweest.’

‘Dat is het meestal.’ Hij viel stil en mijn borst verkrampte bij het besef dat ik had zitten vissen terwijl ik totaal niet het recht had om te vissen. Alweer.

‘Dus, wat heb je nog meer gelezen van de honderd-boeken-die-je-gelezen-moet-hebben lijst?’ vroeg ik.

‘Hm.’ Hij keek omhoog, nadenkend. ‘*The Outsiders*, van –’

‘S.E. Hinton,’ vulde ik aan. *Shit, ik onderbrak hem.* ‘Uiteraard. Ik ben ervan overtuigd dat ze die aan iedere toekomstige bad boy uitdelen in zijn eerste jaar van de middelbare school.’ Ik kon niet stoppen met grijnzen.

‘Zeg...’ Hij trok zich een stukje terug alsof hij gekwetst was. ‘Wat hieraan...’ – hij gebaarde langs zijn lichaam – ‘zegt dat ik een bad boy ben? Ik ben op een boerderij opgegroeid.’

Ik lachte en vergat dat we gestaag naar voren bewogen, richting de startbaan. ‘Dat lijf? Het gezicht? De snee in je lip? Die geschaafde knokkels?’ Ik keek naar het punt tot waar zijn mouwen reikten en

zag krullen van zwarte inkt. ‘O, en de tattoos? Typisch bad boy materiaal. Ik durf te wedden dat je een overdaad aan gebroken harten hebt achtergelaten.’

‘Wie gebruikt het woord “overdaad” in een normaal gesprek?’ Zijn grijns maakte de mijne des te groter. Bad boy of niet, ik wist dat Nates lach behoorlijk wat slipjes moest hebben laten zakken, want als we niet in dit vliegtuig hadden gezeten, zou ik mijn eerste onenightstand hebben overwogen. ‘Dat zal ik je vertellen. Brave studentjes.’

‘Schuldig.’ Ik trok mijn wenkbrouwen naar hem op. ‘Je hebt zelfs die sexy, broeierige lees-vibe. Heel Jess Mariano van je.’

‘Jess wie?’ Verward knipperde hij met zijn ogen.

‘Jess Mariano,’ wist ik te herhalen. Die ógen van hem; ze gingen mijn dood worden. De kleur deed me denken aan Ice Lake bij Silverton, dat niet bepaald ijzig was. Eerder aquablauw. ‘Je weet wel, van *Gilmore Girls*.’

‘Nooit gezien.’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Nou, mocht je dat ooit doen, denk er dan aan dat je erg op Jess lijkt, alleen dan... langer en sexyer.’ Ik klemde mijn lippen op elkaar.

‘Sexyer, huh?’ plaagde hij met een veelbetekenende blik die mijn lichaamstemperatuur nog een graad of twee deed toenemen.

‘Vergeet alsjeblieft dat ik dat heb gezegd.’ Ik scheurde mijn beschaamde blik van hem los en ritste mijn vest open. Hoe warm was het hier? ‘Wat heb je nog meer op je leeslijst?’

Hij kneep zijn ogen iets samen, maar ging mee in de verandering van onderwerp. ‘Ik heb *Fahrenheit 451* al gelezen, *Lord of the Flies*, *Last of the Mohicans* -’

‘Nou, dát is pas een goede film.’ Ik zuchtte. ‘De manier waarop hij tegen haar zegt dat hij haar vinden zal, vlak voordat hij door die waterval springt? Fantastisch. Zeer romantisch.’

‘De film kijken telt niet!’ Grinnikend schudde hij zijn hoofd. ‘En het is geen romantische film. Het is een avontuurlijke film met een

klein liefdesverhaal erdoor verweven, maar het is geen liefdesroman.’

‘Hoe kun je zeggen dat het geen liefdesroman is?’

‘Omdat het boek een klein beetje anders is dan de film.’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Hoe anders?’

‘Wil je dat echt weten?’

‘Ja!’ Ik was gek op die film. Het was mijn ultieme keuze voor een gebroken-hart-eet-een-bak-ijs sessie.

‘Cora gaat dood.’

Mijn mond zakte open.

Nate kromp ineem. ‘Sorry, je wilde het weten.’

‘Nou, dat boek ga ik dus zeker nooit meer lezen. Ik houd het bij de film,’ mompelde ik terwijl we weer een stukje verder in de rij opschoven. Uit het raampje kijken hielp me ook niet; het uitzicht was uitermate slecht.

We brachten enkele minuten door met het vergelijken van een aantal andere boeken op zijn lijst. Sommige ervan, zoals *The Great Gatsby*, had ik op de middelbare school gelezen maar andere, zoals *Band of Brothers*, niet.

‘Oké, wat zou er op jouw lijst van honderd boeken staan?’ vroeg hij.

‘Goede vraag.’ Nadenkend kantelde ik mijn hoofd terwijl we verder over de baan rolden. ‘Zeker weten *Pride and Prejudice*. Dan *East of Eden* –’

‘O man, na *Grapes of Wrath* heb ik genoeg van Steinbeck.’

‘*East of Eden* is veel beter.’ Ik knikte alsof mijn mening een feit was. ‘Wat nog meer? *The Handmaid’s Tale* en *The Immortal Life of Henrietta Lacks* was ook heel goed. O, en heb je *The Hunger Games* al gelezen? Afgelopen jaar kwam het derde deel uit en het is fantastisch.’

‘Nee, niet gelezen. Ik had net *The Adventures of Huckleberry Finn*

uit voordat ik aan deze begon.' Hij keek naar zijn boek. 'Misschien moet ik een wat modernere lijst opzoeken.'

'Hé, *Huck Finn* is geweldig. Niets zo mooi als over de Mississippi zeilen.'

'Ja, hij was goed,' beaamde hij. 'Als ik op de basis ben zal ik geen tijd hebben om te lezen, maar voor de zekerheid heb ik toch wat boeken ingepakt,' mijmerde hij zachtjes. 'Een vriend van me, die vorig jaar de training heeft doorlopen, zei tegen me dat ze bij je aankomst zo'n beetje alles innemen, dus mijn iPod heb ik voor de zekerheid in een gelabeld afsluitbaar zakje gedaan.'

'Hoe oud –' Ik drukte mijn lippen op elkaar voordat de rest van die vraag eruit kon komen. Ik had er niets mee te maken hoe oud hij was, maar hij leek ongeveer van mijn leeftijd.

'Hoe oud ik ben?' maakte hij mijn zin af.

Ik knikte.

'Ik ben vorige maand negentien geworden. Jij?'

'Ik word negentien in maart. Ik ben nog maar eerstejaars.' Ik streek met mijn duim over de rand van mijn boek, gewoon om mijn handen bezig te houden. 'Ben je niet... zenuwachtig?'

'Voor het vliegen?' Er verscheen een lichte frons op zijn voorhoofd.

'Nee, voor het in het leger gaan. Er zijn een aantal oorlogen gaande.' Margo – mijn kamergenoot – is haar broer een paar jaar geleden in Iran verloren, maar dat ging ik niet zeggen.

Neveldruppels landden op het raam bij het ontijzen van het vliegtuig.

'Ja, daar heb ik iets over gehoord.' Weer dat kuiltje. Hij haalde diep adem en keek voor zich uit, alsof hij zijn antwoord overwoog. 'Ik zou liegen als ik zei dat ik niet over het dood-en-doodgaan gebeuren had nagedacht. Maar zoals ik het zie, zijn er verschillende soorten oorlogen. Sommige zijn alleen meer zichtbaar dan andere. Het zal niet bepaald de eerste keer zijn dat iemand naar me uithaalt

en deze keer ben ik in ieder geval gewapend. Trouwens, voor mij is het risico de beloning waard. Denk er maar eens over na: als je niet in dit vliegtuig was gestapt, zouden we elkaar nooit ontmoet hebben. Risico en beloning, toch?' Hij keek naar me en we maakten oogcontact.

Plotseling had mijn wens om uit dit vliegtuig te vluchten niets te maken met angst voor vliegen en alles met Nathaniel. Als we elkaar op de campus, of zelfs thuis in Denver, ontmoet zouden hebben, zou dit gesprek niet over een paar uur tot een eind hoeven komen wanneer we Atlanta bereikten.

Aan de andere kant, als we op de campus of in Denver waren geweest, wie weet of we dan überhaupt in gesprek met elkaar waren geraakt. Ik maakte er geen gewoonte van om sexy jongens aan te spreken. Dat liet ik aan Margo over. De stille, benaderbare jongens waren meestal meer mijn type.

'Ik zou boeken naar je kunnen opsturen,' bood ik zachtjes aan. 'Als lezen toegestaan is en je hebt er niet genoeg tijdens je tijd daar.'

'Zou je dat doen?' Zijn ogen werden groot van verbazing.

Ik knikte en door de glimlach waarmee hij dat beantwoordde, werd mijn hartslag torenhoog.

'*Flight attendants, please prepare for takeoff*,' zei de piloot door de intercom.

Blijkbaar waren wij aan de beurt.

De steward die zich het dichtst bij ons bevond, zei tegen iemand een paar rijen voor ons dat hij zijn tafeltje moest inklappen en liep toen naar zijn plek vlak voor ons, waar hij zijn gordel bevestigde.

Ik greep beide armleuningen beet toen de motoren toeren maakten en we dusdanig snel naar voren denderden dat ik in mijn stoel werd gedrukt. De mist was net voldoende opgetrokken om de rand van de startbaan te zien terwijl we erover raceten. Ik kneep mijn ogen dicht en haalde een paar keer kalmerend adem voordat ik ze opende.

Nate keek naar me en stak toen met zijn handpalm naar boven gedraaid uitnodigend zijn hand naar me uit.

‘Ik ben oké,’ zei ik met opeengeklemd kaken terwijl ik probeerde door mijn neus in en door mijn mond uit te ademen.

‘Pak mijn hand. Ik bijt niet.’

Waarom ook niet, verdomme.

Ik pakte zijn hand en hij verstrengelde onze vingers. Warmte trok door mijn klamme, ijskoude huid.

‘Knijp maar. Je kunt me niet breken.’

‘Daar krijg je waarschijnlijk spijt van.’ Ik kneep zo hard dat mijn knokkels wit werden en mijn ademhaling ging sneller en sneller terwijl we over de startbaan snelden.

‘Op de een of andere manier betwijfel ik dat.’ Zijn duim streek over de mijne. ‘Drie minuten. Toch? De eerste drie minuten na het vertrek?’

‘Yep.’

Hij bracht zijn linkerpols naar onze ineengeklemd handen en drukte op een paar knopjes, waardoor zijn stopwatch aanging. ‘Zo. Als hij op drie minuten staat, kun je ontspannen tot we landen.’

‘Je bent echt te lief.’ De banden denderden en het vliegtuig schommelde onder ons terwijl de snelheid toenam. Ik kneep zo hard in zijn hand dat ik de bloedtoevoer waarschijnlijk afsloot, maar ik had het te druk met proberen te blijven ademen om passende schaamte te voelen.

‘Ik ben heel veel dingen genoemd, maar “lief” zat daar nooit bij,’ reageerde hij met een kneepje terwijl we de lucht in gingen.

‘Vraag me iets,’ flapte ik eruit terwijl mijn grootste ramp door mijn hoofd flitste. ‘Wat dan ook.’ Mijn hartslag schoot verder omhoog.

‘Oké.’ Hij fronste nadenkend. ‘Is het je weleens opgevallen dat dennenbomen heen en weer deinen?’

‘Wat?’

‘Dennenbomen.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Mensen hebben het altijd over het heen en weer deinen van palmbomen, maar dennenbomen doen dat ook. Het is het meest rustgevende dat ik ooit heb gezien.’

‘Dennenbomen,’ mijmerde ik. ‘Het is me nooit opgevallen.’

‘Yep. Wat is je favoriete film?’

‘*Titanic*,’ antwoordde ik automatisch.

Het vliegtuig helde en mijn maag buitelde toen we steil omhoogklommen.

‘Serieus?’

‘Serieus.’ Ik knikte kort. ‘Ik bedoel, er was ruimte genoeg op die deur, maar verder vond ik hem fantastisch.’

Hij lachte zachtjes en schudde zijn hoofd. ‘Nog twee minuten te gaan.’

‘Twee minuten,’ herhaalde ik terwijl ik mijn ademhaling dwong te kalmeren en de brok om uit mijn strot te verdwijnen. De kans dat een vliegtuig neerstortte was zo minimaal en toch zat ik hier, vastgeklampt aan een knappe vreemdeling die waarschijnlijk dacht dat ik niet goed bij mijn hoofd was.

‘Wat is je favoriete moment van de dag?’ vroeg hij. ‘Ik leid je alleen maar af, hè?’

‘Zonsondergang,’ zei ik. ‘En van jou?’

‘Zonsopkomst. Ik hou van de mogelijkheden die de dag brengen kan.’

Hij keek naar de zee van grijs aan de andere kant van het raampje en ik leunde naar voren om een glimp op te vangen. Ik zag de rand van de vleugel door de dikke mist, maar verder was alles nog steeds wazig. Misschien was het niet zo erg dat ik de grond niet kon zien.

De motoren gierden op een hogere toon.

‘What the –’ begon Nate.

Het geluid van metaal tegen metaal verstilde mijn hart.

De vleugel explodeerde in een grote vuurzee.

IS HET EEN TWEEDE KANS ALS JE NOOIT EEN EERSTE KANS HEBT GEHAD?

Nate en Izzy ontmoeten elkaar tijdens een vlucht die negentig seconden na het opstijgen neerstort. Deze heftige gebeurtenis scheidt een onmiskenbare band tussen hen. Maar hun leven verandert. Zij veranderen. Nate gaat een militaire carrière achterna, terwijl Izzy haar weg vindt in de politiek. Ondanks dat ze elkaar in de loop van de jaren een paar keer tegenkomen, lijkt het nooit het juiste moment.

Maar dan zien ze elkaar weer in Afghanistan, waar Nate de opdracht heeft om Izzy's beveiligingsteam te leiden. Hij zal alles doen om haar veilig te houden... en haar hart te winnen.

'YARROS' LEVENSECHTE PERSONAGES ZIJN ZOWEL STERK ALS KWETSBAAR, EN HUN WILL-THEY-WON'T-THEY RAAKT DE JUISTE TOON. LEZERS ZULLEN ZEKER ONTROERD ZIJN.'

– *Publishers Weekly*

Rebecca Yarros is de onvolprezen auteur van meer dan vijftien emotionele romanceboeken als *The things we leave unfinished* en *De laatste brief*. Daarnaast schreef ze ook de populaire romantasyserie *Fourth Wing*, die wereldwijd een bestseller werd. Ze schrijft graag over militaire helden, die dan ook vaak centraal staan in haar boeken, zoals in *In the likely event*.

Z&K

ISBN 9789020555776 NUR 340

9 789020 555776 >

www.zomerenkeuning.nl